

Svetlana Makarovič: VODNA KOKOŠKA

Vodna kokoška si je spletla prav čedno gnezdo med ločjem, ročno znesla vanj tri jajca in sedla nanje. Sedela je in sedela, čakala in čakala. Sonce je sijalo skozi ločje, topel veter je pihljaj. Kokoška si je mrmrala skromne kokošje pesmice, grela jajca in se sploh ni premaknila iz gnezda.

Bila je najbolj potrpežljiva vodna kokoška, kar jih je kdaj bilo. Sanjarila je o tem, kakšna bodo njena piščeta, kako jim bo ime; če bodo zdrava, če bodo tako lepo pisana, kot je sama, in take reči. Pa je pričelo deževati.

Deževalo je tri dni in tri noči, pa kaj bi to. Kokoška je bila sicer mokra, malo jo je tudi zeblo - ampak jajca so bila suha. Še naprej jih je grela in si mrmrala kokošje pesmice in mislila kokošje misli. Zaradi dežja pa je reka naraščala in naraščala in nekega jutra, ko je dež ponehal in se je pokazalo medlo sonce, je reka narasla tako visoko, da je voda segala do gnezda.

Vodna kokoška je vznemirjeno gledala sem in tja. Gnezdo je bilo močno in na gosto spleteno, že res, ampak kaj bo, če se vendarle zgodi, da pride voda do jajc in jih zmoči in se bodo piščeta v jajcih prehladila in ... Kokoški se je za hip zazdelo, da sliši iz jajc tiho pokašljevanje. Prisluhnila je. Pa je bilo le šelestenje ločja, ki ga je voda majala.

Čakaj - ali ni eno jajce kihnilo? Ne, samo veter je bil.

Kokoška je čutila pod seboj mehko, suho toploto gnezda in ni je več skrbelo. Sklonila je glavico na prsi in zadremala. Medtem se je gnezdo bolj in bolj dvigalo, vsak valček ga je potegnil bliže k reki.

Kmalu je plavalo na vodi, se rahlo zadevala ob ločje in se zibalo. Zibanje je kokoško prijetno uspavalo ... a ko se je prebudila, je bilo gnezdo sredi reke in je počasi plula s tokom. Vodna kokoška je na široko odprla oči. Vse naokrog sama voda, v daljavi zelena rečna bregova, ona pa sama v gnezdu, ki ga ni smela niti hotela zapustiti.

Pa je brž premagala strah in zamrmrala pesmico svojim mladičem:

Kaj bi vam povedala,

moja mala piščeta - kmalu boste ugledala luč prelepega sveta.

Malo še počakajte, nič se ne razburjajte!

Veselim se tudi jaz, vendar ni še, ni še čas.

Tihi dežek, le šumljaj. rahli vetrc, le pihljaj.

Spite, moja piščeta, mama vas bo čuvala.

In izmišljala si je še druge pesmice, eno bolj kokošjo od druge, se v mislih pogovarjala s svojimi piščeti, malo podremala ... vodni tok pa je nosil gnezdo v daljavo.

Naslednje jutro pa je kokoška zaslišala rahlo trkanje pod seboj.

Prisluhnila je, če ne bije tako glasno njeno srce. Trkanje je za hip utihnilo. Kokoška je od razburjenja zadržala dih.

Trkanje se je ponovilo! Njeni mladiči prihajajo!

Previdno se je odmaknila k robu gnezda. Vsa tri jajca so že imela razpoke, ki so se večale in večale - in zdaj so iz treh jajčnih lupin pogleda le tri majcene, mokre, puhaste glavice.

Vodna kokoška je bila vsa iz sebe od veselja. S kljunom je previdno odstranila jajčne lupine in jih zmetala v vodo in zdaj je imela v plavajočem gnezdu tri majcene vodne kokoške, tri svilene glavice s širokimi kljunčki. Niti opazila ni, da je bil vodni tok medtem zakrmaril gnezdo k bregu.

Pristali so ob robu velikega travnika, med cvetočim lokvanjem. Zdaj se je družina vodne kokoške spustila v vodo in radostno plavala sem in tja. In mlade kokoške so plavale prav tako dobro kot njihova mama!

Dan je bil lep, mladiči zdravi, lokvanj je cvetel - in vodna kokoška je bila srečna. Kajti vodne kokoške potrebujejo prav malo, da so srečne.